

Arrest

**nr. 86 681 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 11 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. MATTHEUS loco advocaat J. SWIJSEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Oekraïens staatsburger te zijn, van Oekraïense origine, en afkomstig uit het dorp Vladimirtsy gelegen in de regio Lvov.

Sinds 2000 bent u lid van de politieke partij “Batkovstchyna” (All Ukrainian Union “Fatherland”) die geleid wordt door Julia Timoshenko. U nam in uw regio regelmatig deel aan manifestaties van de partij en gaf zelf ook toespraken tijdens partijbijeenkomsten.

Sinds 2010 zat uw partij niet langer in de regering.

In deze periode kreeg u problemen met uw zaak. Zo werden tijdens een controle van de belastingdienst onregelmatigheden vastgesteld waarna uw bankrekeningen geblokkeerd werden. U kon geen contracten meer sluiten met uw zakenpartners en uw zaak ging failliet. Als u op straat liep merkte u dat u gevolgd werd door onbekende personen. U dacht dat het om leden van de speciale diensten ging.

In maart 2010 werd u op een avond opzettelijk aangereden door een wagen. U raakte gewond en werd voor verzorging opgenomen in het ziekenhuis. U vermoedde dat al deze problemen te maken hadden met uw politieke activiteiten en dat de autoriteiten u op die manier wilden intimideren.

U meldde uw problemen bij de regionale voorzitter van uw partij, maar hij kon u niet helpen. U besloot het land te verlaten.

In december 2010 vertrok u verborgen in de laadruimte van een vrachtwagen naar België.

U vroeg asiel aan op 3 januari 2011.

Na uw aankomst in België kreeg u in het opvangcentrum problemen. Onbekende personen gaten een bepaald product op uw matras uit waardoor u ademhalingsproblemen kreeg. U vermoedde dat leden van de Oekraïense speciale diensten naar België gekomen zijn en u probeerden te vergiftigen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw rijbewijs voor."

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaarde uw land van herkomst ontvucht te zijn, omdat u er vervolging vreesde vanwege de autoriteiten omwille van uw politieke activiteiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 7).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u sinds uw vertrek uit uw land onvoldoende pogingen ondernomen hebt om meer informatie te bekomen over de huidige stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem.

Uit uw verklaringen is namelijk gebleken dat u hierover weinig concrete informatie kon verschaffen.

U stelde weliswaar dat u momenteel gezocht werd door de Oekraïense autoriteiten, omdat er na uw aankomst in België een poging ondernomen werd om u te vergiftigen door een bepaald product op uw matras uit te gieten. U beweerde dat u in België bepaalde personen had opgemerkt die volgens u tot de Oekraïense speciale diensten behoorden. U ging er van uit dat zij hiervoor verantwoordelijk waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 2, 11).

Toen u vervolgens gevraagd werd of u in Oekraïne dan officieel gezocht wordt en of er opsporingsberichten voor u verspreid werden, verklaarde u dit echter niet te weten. U vermoedde wel dat er na uw vertrek een rechtszaak tegen u werd aangespannen, maar daar was u niet zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 11-12).

Voorts bleek u in het geheel niet op de hoogte te zijn van de actuele situatie voor leden van uw partij in Oekraïne. U stelde enkel in algemene bewoordingen dat vele leden van de partij momenteel problemen hebben, dat ze op verschillende manieren vervolgd worden door de autoriteiten, en dat sommigen aangehouden worden. U kon hierover echter geen concrete informatie verschaffen. U wist weliswaar dat Julia Timoshenko en enkele andere vooraanstaande leden momenteel in de gevangenis zitten.

Toen u echter specifiek gevraagd werd naar de actuele situatie voor uw partijgenoten in uw regio, kon u enkel zeggen dat ze waarschijnlijk ook problemen kenden, maar u kon daar geen verdere informatie over geven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 10-11).

U wist verder ook niet of familieleden, vrienden, of kennissen van u sinds uw vertrek problemen ondervonden hebben omwille van uw politieke activiteiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 12). U verklaarde dat u vóór uw vertrek uit Oekraïne vernomen had dat meerdere van uw partijgenoten ook zoals u door onbekende personen gevolgd werden, maar u kon niet zeggen of ze nu nog dergelijke problemen hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 13). U stelde niet op de hoogte te zijn van het verdere verloop van uw persoonlijk vervolgingsprobleem en van de actuele situatie voor leden van uw partij, omdat u geen contact meer hebt met familieleden en kennissen in uw land.

U beweerde dat u hen geen problemen wil bezorgen door hen om meer informatie te vragen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 3, 11).

U hebt echter vanuit België geen enkele poging ondernomen om dan via andere personen en/of andere kanalen alsnog te proberen om meer informatie in verband met uw vervolgingsprobleem te bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 12). Van een hoog geschoold persoon die zijn land van herkomst ontvucht is omwille van een gegronde vrees voor vervolging mag namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich via contacten met andere personen of organisaties te informeren over de evolutie van zijn problemen.

Uw vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Verder kan er op gewezen worden dat u enkele onaannemelijk vage verklaringen aflegde met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten waardoor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnd wordt.

Zo verklaarde u dat de autoriteiten u omwille van uw politieke activiteiten problemen bezorgden met uw zaak. Toen u gevraagd werd waarop u zich dan baseerde om te stellen dat uw problemen met de belastingdienst verband hielden met uw politieke activiteiten, bleek u hiervoor geen concrete aanwijzingen te hebben. U dacht het slechts omdat u nooit eerder problemen hebt gehad.

Daarop werd u gevraagd of andere leden van uw partij in uw regio in dezelfde periode ook problemen kregen met hun zaak. U antwoordde dat dit misschien wel het geval was, maar u kon echter geen concrete gevallen opgeven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 8, 10).

Voorts beweerde u dat u op straat regelmatig bepaalde personen opmerkte die volgens u tot de speciale diensten behoorden. U stelde dat deze personen u ook met opzet met een wagen hadden aangereden. Toen u gevraagd werd waarom u dacht dat deze personen tot de speciale diensten behoorden en of u daar dan specifieke aanwijzingen voor had, kon u merkwaardig genoeg enkel zeggen dat u in een kleine stad woonde en u deze personen nooit eerder had gezien (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 8-9). U kon over deze personen geen verdere informatie verschaffen, terwijl u later tijdens het gehoor toch verklaarde dat veel partijgenoten van u ook door dezelfde personen gevolgd werden en u hierover met hen gepraat hebt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 12-13).

U beweerde over uw aanrijding en de problemen met uw zaak gepraat te hebben met de leider van uw partij op regionaal niveau. U wist echter niet of hij gelijkaardige problemen ondervonden had.

U stelde dat partijgenoten van u in dezelfde periode ook bedreigd werden. Toen u vervolgens gevraagd werd wie van uw partijgenoten er dan concrete problemen kende, verklaarde u zich dat niet meer te herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 10).

Aangezien al deze problemen voor u toch de reden vormden om uw land van herkomst te ontvluchten, kan redelijkerwijs dan verwacht worden dat u toch minstens pogingen zou ondernomen hebben om hierover meer informatie te bekomen.

Met betrekking tot de door u aangehaalde geheugenproblemen waardoor u zich bepaalde zaken niet meer zou kunnen herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 5), kan worden opgemerkt dat u geen enkel medisch en/of psychologisch attest voorlegde ter staving van deze beweerde problemen waardoor u niet aannemelijk kon maken dat de vastgestelde vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kon voorleggen met betrekking tot uw beweerde politieke activiteiten en uw aangehaalde vervolgingsfeiten.

Uit uw verklaringen is toch gebleken dat u in uw land over meerdere documenten beschikte zowel in verband met uw lidmaatschap en uw activiteiten voor de partij, alsook aangaande uw opname in het ziekenhuis ten gevolge van de aanrijding door een wagen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 3-4, 9, 13). Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijsstukken aan te brengen ter staving van de feiten die hij aanhaalt.

Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog steeds niets ontvangen.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Het door u voorgelegde document, met name uw rijbewijs, is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen, aangezien het louter persoonsgegevens bevat die hier niet in twijfel worden getrokken.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift van 11 april 2012 een aantal motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk vele pogingen heeft ondernomen om meer documenten te bekomen omtrent zijn situatie, maar hier niet is in geslaagd. De commissaris-generaal kan volgens verzoeker onmogelijk spreken van een nalatigheid in zijn hoofde; volgens verzoeker betreft het bekomen van stukken immers een middelenverbintenis en geen resultaatsverbintenis.

Verzoeker stelt verder dat het geen betoog behoeft dat het huidige regime in zijn land van herkomst er alles aan zal doen om te verhinderen dat informatie omtrent de vervolgingen van de personen die lid waren van het vroegere regime, naar de buitenwereld lekt.

Verzoeker laat gelden dat ook algemeen bekend is (zie verzoekschrift p. 3) “de leidster van het vroegere regime, Julia Timoshenko, werd veroordeeld tot 7 jaar gevangenisstraf. Zowel de UN als de Verenigde Staten spraken van een ‘selectieve vervolging van politieke tegenstanders’.”

Verzoeker voegt verder aan het verzoekschrift een aantal stukken toe ten einde de door hem aangehaalde problemen in het opvangcentrum in België en de door hem aangehaalde geheugenproblemen, te staven.

Verzoeker voert vervolgens een schending aan van de artikelen 52 en 48/3 juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), evenals van artikel 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967.

Verzoeker verwijst naar zijn asielaanvraag en volhardt dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat; het staat immers vast dat hij politiek actief is geweest bij de partij van Julia Timoshenko én dat deze partij van de macht is verdreven en de leden ervan worden vervolgd. Subsidiair bestaat er volgens verzoeker zonder twijfel voor hem een reëel risico op het lijden van ernstige schade; hij voert aan dat hij immers opzettelijk aangereden is met zware verwondingen tot gevolg, waardoor hij moest worden opgenomen in het ziekenhuis. Uit de CT-scan die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft gevoegd, blijkt dat hij nog steeds lijdt aan hoofdpijn.

Ten slotte werpt verzoeker een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur op, in casu de rechten van verdediging, de motiveringsplicht en het zekerheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat de rechten van verdediging zijn geschonden doordat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen documenten werden overgemaakt aangaande zijn medische problematieken, terwijl de documenten bij dit verzoekschrift werden gevoegd.

Tevens is de bestreden beslissing gebaseerd op het feit dat hij niet genoeg moeite zou hebben gedaan om documenten ter staving van zijn asielaanvraag op te vragen, terwijl hij dergelijke documenten niet kan verkrijgen van het huidige regime.

Uit de bestreden beslissing kan volgens verzoeker verder worden afgeleid dat de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft op waarschijnlijkheden en mogelijkheden, maar dat nergens zwart op wit wordt gesteld dat bepaalde van zijn beweringen foutief zijn.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift ook nog een standaard medisch getuigschrift.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Ondergeschikt vraagt verzoeker het dossier opnieuw over te maken aan de commissaris-generaal, met het oog op een bijkomend nieuw verhoor.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van

vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 1(2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde (RvS 27 september 2007, nr. 175.106), waardoor deze bepalingen hoe dan ook niet dienstig kunnen worden aangevoerd.

De Raad merkt op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar voormeld artikel enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. De bestreden beslissing werd door de commissaris-generaal genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 1° van voormelde wet. Daarenboven toont verzoeker in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 4) een schending aanvoert van het "zekerheidsbeginsel" zou doelen op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, antwoordt de Raad dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zijn besluiten zó moet formuleren dat de burger precies weet waar hij aan toe is of wat de overheid van hem verlangt. Bovendien moet de overheid de geldende rechtsregels juist en consequent toepassen.

Verzoeker toont in zijn verzoekschrift geenszins aan op welke de wijze dit beginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Aldus kan voormelde opmerking van verzoeker niet worden aangenomen, en laat de Raad ze buiten beschouwing.

2.6. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaas heeft besloten.

Zo stelde de commissaris-generaal vooreerst terecht vast dat verzoeker sinds zijn vertrek uit zijn land van herkomst, onvoldoende pogingen ondernomen heeft om meer informatie te bekomen over de huidige stand van zaken met betrekking tot zijn vervolgingsprobleem:

"Uit uw verklaringen is namelijk gebleken dat u hierover weinig concrete informatie kon verschaffen. U stelde weliswaar dat u momenteel gezocht werd door de Oekraïense autoriteiten, omdat er na uw aankomst in België een poging ondernomen werd om u te vergiftigen door een bepaald product op uw matras uit te gieten. U beweerde dat u in België bepaalde personen had opgemerkt die volgens u tot de Oekraïense speciale diensten behoorden. U ging er van uit dat zij hiervoor verantwoordelijk waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 2, 11).

Toen u vervolgens gevraagd werd of u in Oekraïne dan officieel gezocht wordt en of er opsporingsberichten voor u verspreid werden, verklaarde u dit echter niet te weten. U vermoedde wel dat er na uw vertrek een rechtzaak tegen u werd aangespannen, maar daar was u niet zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 11-12). Voorts bleek u in het geheel niet op de hoogte te zijn van de actuele situatie voor leden van uw partij in Oekraïne. U stelde enkel in algemene bewoordingen dat vele leden van de partij momenteel problemen hebben, dat ze op verschillende manieren vervolgd worden door de autoriteiten, en dat sommigen aangehouden worden. U kon hierover echter geen concrete informatie verschaffen. U wist weliswaar dat Julia Timoshenko en enkele andere vooraanstaande leden momenteel in de gevangenis zitten. Toen u echter specifiek gevraagd werd naar de actuele situatie voor uw partijgenoten in uw regio, kon u enkel zeggen dat ze waarschijnlijk ook problemen kenden, maar u kon daar geen verdere informatie over geven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 10-11). U wist verder ook niet

of familieleden, vrienden, of kennissen van u sinds uw vertrek problemen ondervonden hebben omwille van uw politieke activiteiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 12). U verklaarde dat u vóór uw vertrek uit Oekraïne vernomen had dat meerdere van uw partijgenoten ook zoals u door onbekende personen gevolgd werden, maar u kon niet zeggen of ze nu nog dergelijke problemen hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 13). U stelde niet op de hoogte te zijn van het verdere verloop van uw persoonlijk vervolgingsprobleem en van de actuele situatie voor leden van uw partij, omdat u geen contact meer hebt met familieleden en kennissen in uw land. U beweerde dat u hen geen problemen wil bezorgen door hen om meer informatie te vragen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 3, 11). U hebt echter vanuit België geen enkele poging ondernomen om dan via andere personen en/of andere kanalen alsnog te proberen om meer informatie in verband met uw vervolgingsprobleem te bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 12). Van een hoog geschoold persoon die zijn land van herkomst ontvlucht is omwille van een gegronde vrees voor vervolging mag namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich via contacten met andere personen of organisaties te informeren over de evolutie van zijn problemen. Uw vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij wél degelijk vele pogingen heeft ondernomen om stukken te bekomen omtrent zijn situatie, maar er niet is in geslaagd en dat er onmogelijk van een nalatigheid in zijn hoofde kan worden gesproken aangezien dit een middelenverbintenis en geen resultaatsverbintenis betreft, beperkt verzoeker zich tot het zich niet akkoord verklaren met en het tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal.

Dit vormt geen dienstig verweer.

Het komt immers aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn uitleg dat het huidige regime er alles aan zal doen om te verhinderen dat geen enkele informatie naar de buitenwereld lekt omtrent de vervolgingen van de personen die lid waren van het vroegere regime, niet verder komt dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt en hij aldus in gebreke blijft.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De inderdaad nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn voorgehouden vrees.

De Raad benadrukt overigens dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

De Raad merkt in dit verband nog op dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij in zijn land reeds beschikte over meerdere documenten zowel in verband met zijn lidmaatschap en zijn activiteiten voor de partij, alsook aangaande zijn opname in het ziekenhuis ten gevolge van de aanrijding.

De Raad treedt bijgevolg de commissaris-generaal bij waar deze in de zijn nota van 2 mei 2012 opmerkt dat het argument van verzoeker dat hij deze documenten niet kan verkrijgen “van het huidige regime”, niet dienstig is vermits hij ze reeds in zijn bezit zou hebben gehad in Oekraïne.

Verder stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker onaannemelijke verklaringen aflegde met betrekking tot de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten:

“Zo verklaarde u dat de autoriteiten u omwille van uw politieke activiteiten problemen bezorgden met uw zaak. Toen u gevraagd werd waarop u zich dan baseerde om te stellen dat uw problemen met de belastingsdienst verband hielden met uw politieke activiteiten, bleek u hiervoor geen concrete aanwijzingen te hebben. U dacht het slechts omdat u nooit eerder problemen hebt gehad. Daarop werd u gevraagd of andere leden van uw partij in uw regio in dezelfde periode ook problemen kregen met hun zaak. U antwoordde dat dit misschien wel het geval was, maar u kon echter geen concrete gevallen opgeven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 8, 10). Voorts beweerde u dat u op straat regelmatig bepaalde personen opmerkte die volgens u tot de speciale diensten behoorden. U stelde dat deze personen u ook met opzet met een wagen hadden aangereden. Toen u gevraagd werd waarom u dacht dat deze personen tot de speciale diensten behoorden en of u daar dan specifieke aanwijzingen voor had, kon u merkwaardig genoeg enkel zeggen dat u in een kleine stad woonde en u deze personen nooit eerder had gezien (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 8-9). U kon over deze personen geen verdere informatie verschaffen, terwijl u later tijdens het gehoor toch verklaarde dat veel partijgenoten van u ook door dezelfde personen gevolgd werden en u hierover met hen gepraat hebt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 12-13). U beweerde over uw aanrijding en de problemen met uw zaak gepraat te hebben met de leider van uw partij op regionaal niveau. U wist echter niet of hij gelijkaardige

problemen ondervonden had. U stelde dat partijgenoten van u in dezelfde periode ook bedreigd werden. Toen u vervolgens gevraagd werd wie van uw partijgenoten er dan concrete problemen kende, verklaarde u zich dat niet meer te herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/02/2012, p. 10). Aangezien al deze problemen voor u toch de reden vormden om uw land van herkomst te ontvluchten, kan redelijkerwijs dan verwacht worden dat u toch minstens pogingen zou ondernomen hebben om hierover meer informatie te bekomen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet ingaat op bovenstaande vaststellingen waardoor deze staande blijven de Raad ze tot de zijne maakt.

Daarnaast stelde de commissaris-generaal tevens correct vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kon voorleggen met betrekking tot zijn beweerde politieke activiteiten en zijn aangehaalde vervolgingsfeiten, terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat hij in zijn land over meerdere documenten beschikte.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker, als reactie op bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het opwerpen van blote beweringen, zonder echter de motieven met concrete en overtuigende argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

2.8. De Raad stelt vast dat de door verzoeker aan zijn verzoekschrift gevoegde stukken niet vermogen de motieven van de bestreden beslissing om te buigen en in geen geval een begin van bewijs vormen met betrekking tot zijn vervolgingsproblemen.

De fotokopie van het “attest van klachtneerlegging” die vermeldt (zie nr. 2) “*bedreiging, zonder bevel of voorwaarde, door gebaren of zinnebeelden*” die opgesteld is op basis van de verklaringen van verzoeker, is geen bewijs dat “*Onbekende personen goten een bepaald product op uw matras uit waardoor u ademhalingsproblemen kreeg. U vermoedde dat leden van de Oekraïense speciale diensten naar België gekomen zijn en u probeerden te vergiftigen.*”

De fotokopie van het Medisch Getuigschrift van 11 mei 2011, bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, (en het verslag van de raadpleging) vermeldt dat verzoeker klaagt, naast tandenbederf, over “*chronische hoofdpijn sinds 1 maart 2010 ten gevolge van een verkeersongeval*”.

De oorzaak van de hoofdpijn is dus genoteerd op aanzeggen van verzoeker zelf zodat dit stuk geen bewijswaarde heeft.

De Raad vraagt zich af waarom bij het verzoekschrift een fotokopie van “toelating tandartsconsultatie” van 16 mei 2011 wordt gevoegd gezien dit stuk geen enkel verband lijkt te hebben met de asielproblematiek van verzoeker.

De fotokopie van het rijbewijs werd al neergelegd en besproken door de commissaris-generaal.

De Raad is van oordeel dat uit deze stukken geenszins blijkt dat verzoeker aan geheugenverlies zou lijden of zodanig verward zou zijn dat hij niet in staat is een coherent asielaanvraag te geven; deze zijn dan ook niet bij machte om de vastgestelde vage en onaannemelijke verklaringen van verzoeker te verklaren.

2.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de rechten van verdediging zijn geschonden omdat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er door verzoeker geen documenten werden voorgelegd aangaande zijn medische problematieken, terwijl er stukken bij dit verzoekschrift worden gevoegd, wijst de Raad er op, voor zover als nodig, dat deze stukken pas werden voorgelegd na het nemen van de bestreden beslissing dd. 15 maart 2012 zodat verzoeker niet kan gewagen van schending van de rechten van de verdediging gezien hijzelf pas bij verzoekschrift van 10 april 2012 voormelde attesten die dateren van 1 februari 2012 en mei 2011, bijbracht.

Hoe dan ook werden ze onderzocht.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift voor het overige beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen -ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

2.11. Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het relaas van verzoeker geen geloofwaardig gehecht; en ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend. Verzoeker kan zich evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.12. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 14 februari 2012 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde grieven kunnen niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE